

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně **L. M. M.**, nar. X, evidenční číslo X, t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, 190 00 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2010, č.j. OAM-1-37/VL-07-P08-R2-2007, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2010, č.j. OAM-1-37/VL-07-P08-R2-2007 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podaná žaloba byla namířena proti rozhodnutí žalovaného označeném v záhlaví, kdy správní orgán opakovaně rozhodl tak, že žalobkyni azyl podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil. Pochybení žalovaného spatřovala žalobkyně i nadále v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesprávném vyhodnocení závažnosti informací jí přednesených ve správním řízení. Zopakovala důvody obav, pro které

odešla ze země původu a upozornila na obsah zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12.3.2009 čj. 32 Az 35/2008. V něm soud žalovanému uložil zajistit objektivní informace o situaci v zemi původu a opětovně o její žádosti rozhodnout zejména se zřetelem na ust. § 14 a § 14a zákona o azylu. Znovu zopakovala, že její obavy vedoucí k odchodu měly původ v politických a válečných rebeliích za vlády prezidenta Mobutu. Ty měly původ v postojích jejího otce, který byl sympatizantem a velitelem armády bývalého prezidenta Mobutu. Návratu se tak nadále obává s ohledem na politickou a vojenskou minulost svého otce. Navíc doplnila informace o

nadále velmi neklidné situaci v zemi původu, které svědčí o nemožnosti bezpečného návratu. Rovněž předložila informaci – lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu, dle které je léčena pro hypertenzi. V ostatním setrvala na informacích přednesených v průběhu správního řízení a na obsah správního spisu. Požadovala napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření s datem 22. července 2010 zopakoval námitky žalobkyně a sporoval opodstatněnost jí uváděných žalobních důvodů včetně jejích obav z případných represí při návratu do země původu. Odkázal se na správní spis, zejména na žádost o udělení azylu, informace poskytnuté žalobkyní, informace cíleně shromážděné pro dané řízení a konečně na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obavy žalobkyně související s dřívější politickou aktivitou jejího otce se podařilo na základě shromážděných informací vyvrátit, jak ostatně potvrdil i krajský soud ve svém původním rozhodnutí z 12.3.2009. Žalobkyně se na území Demokratické republiky Kongo nezdržuje již od roku 1996, přičemž ani do té doby žádné konkrétní potíže netvrdila. V mezidobí (míněno od odchodu ze země původu do doby příchodu do České republiky) pobývala v Keni, Ugandě a posléze v Rusku, kde studovala. Setkala se zde s projevy rasismu, a proto přicestovala do České republiky. Zde by chtěla v klidu žít a studovat. Její další setrvání na území republiky vyloučeno není, nicméně daná otázka spadá do řešení podle zákona o pobytu cizinci na území České republiky. Správní orgán zdůraznil, že respektoval výtky krajského soudu ve zrušujícím rozhodnutí, leč v konkrétním případě neshledal důvody pro změnu v posouzení. Sama žalobkyně žádný konkrétní případ týkající se sexuálního násilí vůči její osobě nezmínila, spekulace o případné možnosti znásilnění v případě návratu považoval žalovaný za předčasné, neboť i takovéto případy násilí se mohou vyskytnout ve vyspělé společnosti. Setrval co do neudělení azylu či případné doplňkové ochrany na svém původním názoru a důvodech obsažených v rozhodnutí.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování

politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu při jednání za přítomnosti obou účastníků. V mezích žalobních bodů tvrzených žalobkyní přezkoumal obsah napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Soud postupoval při posuzování důvodnosti žaloby způsobem obvyklým, prostudoval správní spis, seznámil se s obsahem žaloby i stanoviskem správního orgánu a konstatuje následující: žalovaný při posuzování důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu vycházel zejména ze žádosti žalobkyně ze dne 9.1.2007, žalobkyní vlastnoručně sepsané z téhož data a z pohovoru uskutečněného dne 2.2.2007 a doplňujícího pohovoru konaného dne 4.11.2009. Při rozhodování použil správní orgán informace o zemi původu, které zajistil z různých objektivních informačních zdrojů. V průběhu správního řízení žalobkyně uvedla, že je konžské národnosti, protestantského vyznání, není a nikdy nebyla členkou politické strany či organizace. Zemi původu opustila dne 12. 12. 1996, protože tam došlo k rebelii. Její otec byl důstojníkem v Národní armádě za vlády prezidenta Mobutu. Poté, co přišel k moci Kabila, byl její otec, stejně jako další důstojníci uvězněn a po propuštění v roce 1998 zemřel. Ještě předtím její otec, který se obával rebelů nechtěl, aby celá rodina zemřela, proto rodinu rozdělil, každého poslal někam jinam. Žalobkyni v prosinci 1996 poslal do Keni, kde strávila 9 měsíců, byla tam i uvězněna. Protože tam byla v nebezpečí, odjela do Ugandy, kde žila až do roku 2004. V Ugandě o azyl nežádala, pravidelně si prodlužovala vízum. Poté, co k moci nastoupil Kabila, vydal nové pasy. V roce 2003 takto dostala na konžské ambasádě v Ugandě nový cestovní doklad. Na inzerát v novinách, který nabízel možnost studia v Rusku, pak následně prostřednictvím kanceláře, která ji vše zařídila, odcestovala do Ruska. Finančně ji dvouletý studijní pobyt v Rusku zabezpečil přítel jejího otce. Do roku 2006 studovala na ekonomické fakultě v St. Peterburku. V Rusku se setkala s velkými projevy rasismu, pozorovali a pronásledovali ji skinheadi, několikrát ji v metru napadli. Bylo to pro ni nebezpečné, proto musela odjet. V jedné kanceláři jí poradili, aby odjela do ČR, zařídili jí turistické vízum. O mezinárodní ochranu v České republice (dále ČR), žádá proto, že si myslí, že je to normální země, kde by mohla žít, chtěla by zde pokračovat ve studiu. Obává se návratu do Konga, protože lidé z bývalé vlády prezidenta Mobutu jsou stále ohroženi. Kabilovi lidé by ji mohli ublížit, protože její otec pracoval pro Mobutu. Krajský soud především po vyhodnocení všech okolností příběhu žalobkyně a porovnáním s informacemi o zemi původu neuvěřil jejím obavám z pronásledování majícím původ v postavení jejího otce, vojáka a sympatizanta bývalého generála a prezidenta Mobutu. Ve Zprávě MV Velké Británie z dubna 2005 a rovněž tak v Informaci MZV ČR ze 13. září 2004 se konstatuje, že zejména po nástupu Josepha Kabily do prezidentské funkce již neměli členové této strany (hnutí sympatizující s bývalým generálem a prezidentem Mobutu) žádné potíže. Zprávy doplňují, že se do země vrátili rodinní příslušníci bývalého prezidenta Mobutua a někteří se aktivně zapojili do politického dění. Z těchto důvodů považoval krajský soud přednes žalobkyně za účelový s cílem předejít správnímu orgánu takové skutečnosti, které

by mohly být považovány za důvody azylově relevantní, tím přesvědčily žalovaného o oprávněnosti obav a žalobkyni tak umožnily legalizovat si další pobyt v České republice. Opakovaně je v rozhodnutích jednotlivých krajských soudů a rovněž tak i Nejvyššího správního soudu Brně zdůrazňováno, že institut mezinárodní ochrany udělený formou azylu je institutem zcela výjimečným, pokrývajícím toliko ty případy, u kterých lze objektivizovat azylově relevantní důvody. Týká-li se žádost v zásadě potřeby legalizovat pobyt z důvodů pracovních, studijních či osobních, tak je namíste postupovat v souladu se zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12a či § 12b v tomto konkrétním případě soud ve shodě se žalovaným neshledal.

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“*

Soud připomíná, že se jedná o opakované projednání případu žalobkyně, kdy žalovaný rozhodl o její žádosti ze dne 9.1.2007 dne 5.8.2008 a mezinárodní ochranu žalobkyni rovněž neudělil. Přezkumné řízení probíhalo u zdejšího soudu pod sp.zn. 32 Az 35/2008 a rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem ze dne 12. března 2009. Po zrušení původního rozhodnutí žalovaného tento doplnil dokazování o následující informace: MZ USA z 25. února 2009 – Konžská demokratická republika, dále informace s tímž názvem vypracované Ministerstvem vnitra Velké Británie v prosinci 2008 a v dubnu 2003 a aktuální informace obsažené v databázi ČTK. S těmito novými důkazy žalobkyni seznámil v průběhu doplňujícího pohovoru konaného dne 4.11.2009. Krajský soud tak zkonstatoval průběh původního řízení vedeného pod sp.zn. 32 Az 35/2008 včetně obsahu zrušujícího rozsudku ze dne 12. března 2009. Z textu rozsudku je zjevné, že krajský soud nezpochybnil správnost rozhodnutí žalovaného ve směru neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 a § 13 zákona o azylu, kdy dospěl k následujícímu zjištění: *„Soud dospěl k závěru, že pokud žalovaný rozhodl o neudělení azylu žalobkyni dle § 12 a § 13 zákona o azylu, je tato část rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem. Žalovaný neporušil v žalobě citovaná ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, proto soud žalobu v této části jako nedůvodnou zamítl. Udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je vázáno na zjištění objektivních skutečností týkajících se pronásledování existujících v době odchodu žadatele o azyl ze země původu. Po posouzení důvodů žalobkyni uváděných a jejich porovnání s informacemi o zemi původu, které měl žalovaný k dispozici, soud v případě žalobkyně neshledal, že by byla ve vlasti pronásledována nebo mohla mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu citovaných výše. Jediným důvodem, pro který svou vlast*

opustila, byly obavy jejího otce, který sloužil v armádě prezidenta Mobutu a obával se pro tuto skutečnost o osud své rodiny. Jak žalobkyně potvrdila, ona sama žádné potíže v Kongu do doby svého odchodu (v prosinci 1996) neměla. Žalovaný s odkazem na jednotlivé zprávy uvedl, že velký počet osob úzce spojených s Mobutovým režimem (vládl do května 1997) se vrátil do Konga, přičemž příslušnost k režimu Mobutu již nehraje žádnou negativní roli, neboť již od roku 2001 nedocházelo k žádnému pronásledování osob spojených s režimem prezidenta Mobutu. Žalobkyní vyslovená obava z pronásledování z důvodu příslušnosti svého otce k režimu jmenovaného prezidenta tak není ničím podložena. Soud se proto ztotožňuje s učiněnými závěry žalovaného ohledně neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Za správné soud považuje i rozhodnutí o neudělení azylu žalobkyni dle § 13 cit. zákona. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.“ Krajský soud ani při opakovaném projednání věci neshledal žádné relevantní skutečnosti, pro které by bylo namístě se od původního závěru odchýlit. Krajský soud je navíc přesvědčen, že v dalším řízení již není povinností správního orgánu znovu se meritorně zabývat otázkou udělení či neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 či § 13 zákona o azylu, neboť se dle jeho názoru jedná o věc v tomto případě již soudem pravomocně rozhodnutou.

Je namístě poznamenat, že žalobkyně sice souhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání, leč předložila soudu zprávu o svém zdravotním stavu a žádala její provedení k důkazu. Dle dosavadní a ustálené soudní praxe lze důkaz provést toliko při jednání, mimo jiné proto, aby se k jeho obsahu mohla vyjádřit rovněž protistrana. Za dané situace krajskému soudu nezbylo, nežli nařídit ve věci jednání. Při jednání setrvaly obě strany na svých přednesech, žalovaný reagoval na informace o komplikované situaci v DRK odkazem na zprávu zastupitelského úřadu ČR v Kinshase ze 7.10.2010, dle které se zastupitelský úřad domnívá, že návrat do Kinshasy či do Bas Konga možný je. Dále krajský soud provedl důkaz lékařskou zprávou Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 23.3.2010, z níž ověřil sdělení žalobkyně, že je léčena pro arteriální hypertenzi. Dále konstatoval obsah zpráv předložených žalobkyní, které zachycují aktuální situaci v zemi jejího původu a z nichž lze usuzovat na sexuální násilí páchaném na ženách, kterému nejsou kompetentní orgány schopny účinně čelit. Ve stejném směru hovoří informace zajištěné samotným soudem a to z oficiálního serveru Novinky. cz a informace získaná od UNHCR jako odpověď na cílený dotaz ohledně aktuální situace v zemi a možnosti návratu žalobkyně. Tyto zprávy zachycující velmi neutěšenou situaci především žen a dětí v DRK, kdy na této skupině obyvatel je opakovaně pácháno násilí (znásilnění) a kdy zástupce OSN připustil, že tato organizace selhala. Neméně závažný je obsah zprávy získané od UNHCR a soudu doručené dne 14.7.2010. Tato informace přinejmenším zpochybňuje závěry žalovaného a případněm možném a bezproblémovém návratu žalobkyně do Kinshasy či do Bas Konga, kdy Kinshasa je zde popsána jako místo, kde dochází k pohlavnímu zneužívání a znásilňování, kdy klíčovým problémem je beztrestnost.

Žalovaný následně v intencích pokynů krajského soudu opětovně posuzoval, zda-li v případě žalobkyně nedošlo k naplnění podmínky §14 zákona o azylu, tedy podmínek odůvodňujících přiznání humanitárního azylu. O této formě ochrany je možno uvažovat za situace, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Při odůvodnění této části rozhodnutí respektoval výtku krajského soudu a neudělení tzv. humanitárního azylu podrobněji a jasně odůvodnil. Zdůraznil, že žalobkyně žádné potíže v zemi původu fakticky neměla, jejím cílem je pobývat v České republice za účelem studia. V otázce udělení či neudělení tzv. humanitárního azylu se jedná o rozhodnutí v režimu správního uvážení, kdy míra volnosti posouzení dané situace správním orgánem nesmí vybočit z mezí zákona, ale nesmí být také poznamenána libovůlí. To znamená, že i rozhodnutí žalovaného o této otázce musí být vždy srozumitelně a logicky odůvodněno, čemuž žalovaný v tomto přezkoumávaném rozhodnutí částečně vyhověl. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že týká-li se podstata žádosti v zásadě potřeby legalizovat pobyt z důvodů pracovních, studijních či osobních, tak je namístě postupovat v souladu se zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Stále však postrádá úvahu ohledně vypjaté situace v DRK týkající se postavení žen a dětí, fyzického a sexuálního násilí na těchto osobách beztrestně páchaného. Tento fakt je opakovaně zmiňován i ve zprávách MZ USA hodnotících situaci v DRK za léta minulé (proto je krajský soud konkrétně nezmiňuje, nicméně informace jsou součástí správního spisu), přičemž je z aktuálních informací (ty jsou již v tomto odůvodnění konkrétně uvedeny) zcela zřejmé, že došlo k vyhocení potíží a kompetentní orgány včetně OSN jim nebyly schopny účinně čelit. Krajský soud proto dává žalovanému prostor, aby po opětovném doplnění dokazování a zjištění faktické situace v DRK cestou obstarání si aktuálních informací z různých informačních zdrojů ověřil, zda-li by případ žalobkyně nenaplňoval podmínky pro udělení humanitárního azylu. Rovněž připomíná, že v zájmu komplexního posouzení žádosti žalobkyně by bylo vhodné zareagovat na zprávu o jejím zdravotním stavu. V těchto ohledech tedy považuje úvahy ve smyslu humanitárního azylu dosud za dostatečně nevyjasněné.

Dalším institutem zakotveným v § 14a zákona o azylu je tzv. doplňková ochrana. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V projednané věci se krajský soud opětovně s postupem žalovaného při

rozhodování o udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu (tzv. doplňková ochrana) neztotožnil. Žalovanému vytýká, že zprávy, ze kterých vycházel, označil pro účely zejména posuzování doplňkové ochrany za – pro daný případ – aktuální, ačkoli tomu tak fakticky nebylo. Z rozhodovací činnosti soudů a z logiky § 14a zákona o azylu, kterou správní orgán akceptuje, vyplývá, že při rozhodování o event. návratu žadatele do země původu je **nezbytné vycházet z aktuálních informací o situaci v zemi**. Když krajský soud odhlédne od faktu, že společenskopolitická situace v KDR je po řadu let velmi nestabilní a má negativní vliv na téměř veškeré skupiny obyvatelstva, tak z informací, o něž opřel své rozhodnutí týkající se doplňkové ochrany žalovaný, lze „opticky“ označit za aktuální dvě zprávy – tou první je Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v KDR z 25. února 2009 hodnotící rok 2008 a tou druhou má být Infobanka ČTK zachycující dle záznamu žalovaného historický vývoj od roku 2001 do současnosti. U prvně citované zprávy lze z ohledem na její charakter a obsažnost pochopit, že je schopna obsáhnout hodnocení roku, který předcházela datu jejího vydání. Pokud by informace v ní obsažené nevzbuzovaly pochybnosti o bezpečnostní situaci v zemi a byly by doplněny skutečně aktuálními zprávami z databáze ČTK, pak by zdejší krajský soud, pokud by nevyšlo v řízení samotném najevo nic dalšího, považoval takovéto penzum informací za dostatečně aktuální. Při hodnocení informací z databáze ČTK ovšem zjistil, že ve správním spise takto označený důkaz zaznamenává situaci v KDR toliko do 16.1.2008. Jedná se tedy o informace zachycující situaci v KDR dva roky předtím, nežli žalovaný o doplňkové ochraně rozhodoval. K tomu je namístě poukázat informace soudem získané od UNHCR a zprávy informačního serveru Novinky.cz, jejichž obsahem provedl krajský soud důkaz při jednání a které zachycující velmi neutěšenou situaci především žen a dětí v DRK, kdy na této skupině obyvatel je opakovaně páčeno násilí (znásilnění) a kdy zástupce OSN připustil, že tato organizace selhala. Neméně závažný je obsah zprávy získané od UNHCR a soudu doručené dne 14.7.2010. Tato informace zpochybňuje zjištění žalovaného získané od zastupitelského úřadu ČR v Kinshase dne 7.10.2010 o případném možném a bezproblémovém návratu žalobkyně do Kinshasy, která je zde popsána jako místo, kde dochází k pohlavnímu zneužívání a znásilňování, kdy klíčovým problémem je bezrestnost. V tomto kontextu lze využít rovněž dílčí pasáže z hodnotící zprávy MZ USA z roku 2009 – ve zprávě je opakovaně zmiňováno násilí páchané na ženách tím, že dochází k jejich znásilňování příslušníky bezpečnostních sil, ozbrojenými skupinami i civilisty. Počinání těchto pachatelů je prakticky bezrestné, k násilnostem v průběhu roku 2009 docházelo nejenom k konfliktních oblastech, nýbrž se rozrostlo i do dalších regionů. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že v obdobném duchu je koncipována zpráva MZ USA hodnotící situaci v DRK za rok 2009. Krajský soud je přesvědčen, že může apelovat na obecné znalosti žalovaného týkající se velmi nepříznivého vývoje v zemi původu žalobkyně a odkázat na skutečně aktuální zprávy ČTK, které popisují významné zhoršení bezpečnostní situace v oblasti lidských práv se zdůrazněním nebezpečí, kterému mohou být vystaveny především ženy a děti. Soudu i žalovanému je z průběhu řízení dalších žadatelek o mezinárodní ochranu pocházejících z DRK známo, že dle aktuálních informací UNHCR se nejeví z týchž důvodů bezpečný ani návrat do samotného hlavního města Kinshasy.

Krajský soud opět připomíná, že projednal již několik žalob žadatelek z DRK, stejně tak i Nejvyšší správní soud a požadavek na aktuálnost podkladových informací, zejména u zemí s nestabilní společensko-politickou situací, je naprosto nezbytným předpokladem pro vydání objektivního a přezkoumatelného rozhodnutí. Lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, ve kterém konstatoval, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007).*“

Za dané situace nemohl krajský soud jinak, nežli dle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit, jednak proto, že žalovaný nerespektoval požadavky krajského soudu na charakter a obsah doplnění dokazování obsažené ve zrušujícím rozhodnutí a tím pádem opětovně znovu z toho důvodu, že skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán - především s přihlédnutím k absenci z převážné části neaktuálních informací o zemi původu - vyžaduje dle názoru krajského soudu zásadnější doplnění. Věc proto znovu vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právními názory krajského soudu vyslovenými v tomto rozsudku, doplní řízení o aktuální informace a teprve po doplnění dokazování o zprávy hodnotící skutečně aktuální situace v DRK žalovaný znovu posoudí, zda v případě žalobkyně není splněna některá z podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ve světle aktuálních informací se tak žalovaný bude povinen vypořádat s otázkou, zda-li žalobkyni v případě návratu do země nehrozí vážně nebezpečí z důvodu v § 14a zákona o azylu předvídaných, když zprávy, které si v průběhu řízení obstaral krajský soud od UNHCR a zprávy zachycené na informačním serveru Novinky.cz zatím samy o sobě a v daném čase na možnost bezpečného návratu nenاسvědčovaly. Jejich obsah nemohla zvrátit jediná aktuální zpráva ze dne 7.10.2010 předložená žalovaným, jejíž obsahem týkajícím se otázky možného bezpečného návratu byl závěrem odlišným od zpráv získaných soudem a informací předložených žalobkyní.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl, úspěšné žalobkyni žádné náklady řízení, jak přednesla její zástupkyně, nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 20. října 2010

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně